

**Pavel
„Hirax“
Baričák**

NAUČ MA UMIERAŤ

Pavel „Hirax“ Baričák

Nauč ma umierat'

Text © Pavel „Hirax” Baričák, 2010
© HLADOHLAS Group, s. r. o.
Martin 2010
www.hladohlas.sk

ISBN 978-80-89502-02-8

Iba vám pripomínam, kto ste.

Ďakujem duši, ktorá sa so mnou párkrát prešla lesom
a vyrozprávala mi svoj životný príbeh,
z ktorého som časť použil do tohto románu.
Viac by ste mi aj tak neuverili...

Hirax

KRÁČAJÚC NA SÍBENICI

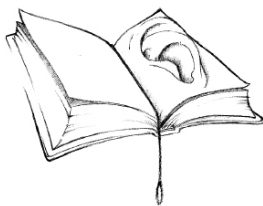
PRESTANEM KLIAT', PÍČ',
FAJČIT' I KLAMAŤ.
SŤUBUJEM.

ALE TERAŽ NIĽ ...
TERAŽ SEDÍM
NA VLASTNOM HROBE
A PLAČEM.

MAMI, PRÍD',
A NAUČ MA UMIERAŤ.
PRISAHAM,
ŽE KED' MI BUDU
VIAZAŤ SLUČKY,
BUDEM UŽ ANJEL.

ALE KÝM SOM DÉMON,
NEZMEŠTÍM SA DO KOŽE.
KLREVSKEJ TO BOLÍ
A MNE Z TOHO
PRAKRAJÚ ŠŤVY.

A SVETU NERVY...

1. kapitola

Bol som nechcený

Už od narodenia ma tento svet nechcel. Neustále som túžil nájsť v zemi dieru, do ktorej by som sa mohol ak nie rovno zahrabať, tak aspoň do sýtosti vyšepkať. Alebo aspoň nájsť kanál, kam by som vykydol kýbeľ plný mojej ťažoby. Samozrejme, keď chátra duša, telo nemešká. Zabudnite na to, že nájdete na svete schizofrenika v zdravom tele či obézneho bez vnútorných mindrákov. Veď nenadarmo sa hovorí, že každý neprimeraný úbytok alebo prírastok hmotnosti znamená nejaký blok či nevyriešený problém v človeku. Ja som do prvých piatich rokov môjho života prekonal dva zápaly pľúc a užil si tri zápaly priedušiek. Nemuseli ste pred spaním čítať moju zdravotnú kartu, stačilo pozorne vnímať graffiti v mojich bielkach a hneď ste vedeli, že kľúč od svojho vnútra som ešte nenašiel.

– Nieкто ťa dusil. Ešte kým si bol v brušku, – povedala mi opitá dievčina o tretej nadržanom. Sedela oproti mne na barovej stoličke. Snažil som sa jej nenápadne pozeráť do výstrihu, ale keďže som bol slušne *drinken*, musel to vidieť aj dídžej spoza rohu, nieto ešte ona. Šlo mi o jej telo. No ona sa zjavne nechcela rozprávať o tom, ako veľmi ma svet nechcel. „Hlúpe kecy, to už dávno viem,“ ziapal nadržaný samec vo mne. Neznášal som namotávačky, ale táto cica ma priťahovala viac ako cyklista blesk. A možno to bolo iba tými pohárkami, čo sa v ten večer vpili do mňa.

– Kto by ma dusil, dievčatko, – povedal som a usmial sa na ňu. Poznáte ten úsmev opitých – myslíte si, že ste majster sveta, no triezvemu ostatku pripadáte ako exemplárny blb.

– Mama alebo otec. Nieкто z nich si ťa neželal. Si nechcený, – vyslovila Diana a odpila si z vína. – Ale nebojkaj, mne sa ľubkáš, ja si ťa príviniem, – dodala milo a chytila ma za ruku.

– Keby som mal problémy s nechtami tak čo? Moja mama by bola ko-rytnačka, ktorej chýbal v strave vápnik? – zľahčoval som situáciu v môj prospech.

– Nesmej sa z toho. Čítam o tom teraz knihu. Niektoré zákony neobídeš. To len ľudia sa klamú, že mocou a peniazmi zvíťazia nad všetkým. Napríklad, keď má malé dieťa ťažkosti s obličkami, sú to nevyriešené vzťahové problémy medzi jeho rodičmi. Keby si mal astmu, nechcela by ťa ani mama, ani otec. Ty si len polovičný nechcenec, – vyslovila Diana ortieľ

s ľahkosťou vety: „Stratil si zmysel pre orientáciu, ja nie som bábika s plytkým ponorom.“

– Aha, – odvetil som pomaličky a zároveň spravil rukou do vzduchu šmuhu, nech mi kúdoly cigaretového dymu dovoľia nazrieť Diane do očí. Celá táto debata sa totiž diala v časoch, keď ešte Európska únia neovládala Európu. Zabíjať zvieratá, ničiť prírodu a škodiť zemi sa mohlo. Len človek bol zákonom chránený jedinec, a tak sa kvôli nemu v určitých priestoroch zakázalo fajčiť. Nie, ľuďom sa legálne ubližovať nemohlo, nieto ich ešte zabíjať. Ani keby boli desať rokov na prístrojoch. „Tu zostaneš! Trp až do poslednej sekundy svojho dychu!! Moderná medicína vynašla zlepšováky, ktoré ťa udržia v polofunkčnom stave minimálne rok. Vychutnaj si pocit, akí sme humanisti! Zomieraj, usmievaj sa pritom a ďakuj doktorom, ktorí si na tebe dokázali svoje umenie!!!“

– Mami, bol som nechcený? – položil som o tri hodiny neskôr mojej mame otázku. Sedela v kuchyni pri rannej káve, z ktorej sa parilo, fajčila petru a pozerala sa nehybne do okna.

– Čo tu robíš? Prečo nie si doma? Zasa si opitý? – uvoľnila sa v nej hrádza otáznikov, ktoré som so šarmom opilca odkopol a znova predefinoval v otázku. To ma naučilo okolie. Keď uhlo s odpoveďou, prehádzal som slovosled, či použil iné slová a mieril opäť do stredu problému.

– Keď si ma čakala – otec či ty ste ma nechceli? – tackal som sa nevyzutý vo dverách kuchyne.

– Tichšie, Jakub, zobudíš otca, – preľakla sa mama.

– Júúj, aby sme ho náhodou nezobudili! – parodoval som prekvapenie. – Dvadsaťosem rokov dýcham a pýtam sa slnka, načo som tu a to všetko len kvôli tomu, že jeho päť sekúnd povlnilo. To ho nevedel z teba vybrať, keď si neželal dieťa!?! – nechcelo sa mi tíšiť hlas.

– Jakub, prosím ťa, nehovor tak, – zašepkala smutne mama.

Dal som na jej pohľad a zmlkol. Lúbil som ju. Ona bola tá posledná, ktorej by som ublížil.

– Áno... Otec ťa nechcel... – vyslovila ticho mama.

Ako som preglgol kyselinu, odparil sa mi krk. Hlava sa oddelila od trupu, spadla na zem a odgúľala sa k mame. Zdvihla ju a milujúco si ju pritlačila k bruchu. Prvá slza s obsahom: „Prepáč, nemôžem za to. Ja som sa ťa nevedela dočkať. Ver mi, Jakubko. Lúvim ťa,“ spadla na moju šticu. Tie slová ma dostali do tekutej podoby. Ligt čepele pravdy sa niekam stratil. Bodaj by nie. Vnikol do môjho boku a poslal tak moju dušu na plavbu bludiskom vlastného života. Odvisol som z kríža a až po storočí ticha kvapky krvi, ktoré mi padali z úst, za mňa vyriekli:

– Aspoň že ty si prijala jeho mužskú časť... – nedokončil som. – Keby mi chýbalo sedemdesiatpäť percent energie, mám právo byť homosexuál, – zafilozofoval môj omráčený trup, kým slané kropaje výčitiek mojej mamy

za otca neustále máčali moju tvár. „Áno, otec ťa nechcel,“ zopakoval nejaký cudzí hlas mamine jatrivé slová.

Izba stíchla. Mama vycítila, že som prestal počúvať, tak prestala na chvíľku hovoriť. Keď vyplela korene zdráhavosti, nadýchla sa k ďalšej otázke.

– Kde si bol? – spýtala sa môjho trupu opierajúceho sa o zárubňu. Nechcela sa znova kúpať v lávovom bazéne slz, tak zmenila tému. Utierala si popritom zmáčanú tvár, akoby sa bála, že kvapky duše uschnú skôr, než ich prehtne čas.

– U Diany, – odvetilo moje paralyzované telo.

– Kto je to? Preboha, Jakub, veď máš ženu, – snažila sa mama vyšplhať do môjho hniezda a zanechať tam nejakú rozumnú myšlienku.

– Jedno dievča. Iba sme sa spolu vyspali. Poznáme sa osem hodín. Je vydatá, – odvetil som štatisticky a odmlčal sa. – Betka? Mami, nemusel som sa tak rýchlo ženiť... Už sa neľúbime, – šlo to zo mňa, ako keby som sa nemal za čo hanbiť. Moju úprimnosť však živila rezignácia.

– Jakub, nemal by si sa takto správať. Nepáči sa mi, čo robíš, – pokúšala sa mi mama dohovoriť.

– Keď to takto počúvam, tak ani mne nie.

– Tak s tým prestaň. Ospravedlň sa jej a ukonči to. A s Betkou sa to spravi, musíš len veriť. Aj my s otcom sme si prežili svoje.

– Mala si sa rozviesť. V tomto byte je nábytok, koberce, hrnce, dvaja ľudia... Všetko, len nie láska medzi mužom a ženou. Ja nedokážem ísť proti svojmu vnútru. Moje ja kričalo, že sa chce dotýkať jej tela... Áno, vyzerá to tak, že ľudia tejto doby svojím egoizmom skutočne nemyslia na šťastie svojich detí, – povedal som a na chvíľku zmĺkol. – Dcéry kopírujú život svojich mám, synovia napodobňujú otcov. To nevieš? – dokončil som po pár sekundách vetu.

– Nerob z otca zasa toho najhoršieho, – vydýchla cigaretový dym.

– Nemala si mu dať. Nepočúvala by si teraz tieto moje hlúpe slová, – odvetil som. – Prepáč mi, – dodal som vzápätí.

– Ľúbim ťa, Jakubko.

– Aj ja teba, mamina, – vyslovil som, podišiel k nej, zobral si z jej lona hlavu, nastokol ju opäť na krk a objal ju.

Už od narodenia ma tento svet nechcel. Ale nevzdal som to ani po tých zápaloch horných dýchacích ciest. Keď som rozbil škrupinu a vkročil na pódium života, zakričal som na plné hrdlo, že budem tento svet milovať, aj keby ma všetci nenávideli, ohovárali a bili. Áno, zavražďal som to tými pľúcami, ktoré boli od jedného rodiča neželané. Otca to veľmi hnevalo. Nevedel pochopiť, kde sa vo mne berie tá energia smiať sa cez plač a úprimne životu ďakovať za schytné modriny. Možno som sa nemal s tou vyrovnanosťou pred vesmírom tak chváliť, pretože môj parník istoty sa začal pomaly, ale isto potápať. Prebehlo to hladko. Ako na to teraz spätne spomínam, pripomína mi to vystúpenie jednočlenného rómskeho divadla na celosvetovom skinheadskom zraze.

Človek je nekonečný masochista, ktorý sa správa ako sadista, no snaží sa tváriť ako budhista

S Paťom sme sa stretli na strednej škole. Hoci sme sa predtým nepoznali, hneď v prvý deň sme si sadli do tej istej lavice. On ma zoznámil s alkoholom, ja som ho učil, ako ísť na ženy. Lenže Paťo bol smoliar, trapasy sa na neho lepili ako ihličie na spadnutý chlieb s maslom. Bol jedným z tých, ktorému sa hneď rozpárala celá košeľa, keď z nej odstrihol cenovku. Tesne pred odchodom z domu sa mu na teniskách pravidelne odtrhla šnúrka a jeho okolie sa už vôbec nečudovalo, keď si trikrát do týždňa sadol na žuvačku, ktorá tam na neho vždy trpezlivo čakala. Z jednoduchej situácie vedel vyrobiť nemožnú šlamastiku, zriedkakedy tomu bolo ináč.

Kráčali sme zo súdu. Ja a môj najlepší kamarát. Obaja sme vyfasovali podmienku za ublíženie na zdraví. Zbili sme bývalého šéfa personálneho oddelenia. S príchodom ekonomickej krízy totiž musela naša malá fabrička prepustiť určitý počet ľudí. To sme ešte chápali. Takisto sme porozumeli príkazu ísť vo februári poodhráť spred budovy sneh. Logické, veď nasnežilo, tak odhrnieme. Dokonca sme boli milo prekvapení, keď za nami vybehol vedúci s pollitrovkou, či si nedáme panáka, keď je taká zima. Dali sme si, ale hneď na to nám dal fúkať. A to nemal robiť. Paťo sa na nášho pozrel veľmi škaredým pohľadom v štýle: „Zahrávaš sa s pokračovaním svojho osobného príbehu, nevyvolávajú vo mne mentálnu zmätenosť!“

Žiaľ, niektorí ľudia mimiké tváre nerozumejú. Ten chruňo mu namiesto ospravedlnenia pred nosom neustále mával trubičkou na sondovanie alkoholu v dychu. Niektorým chujom nestačí gesto alebo vysvetlenie, niektorých chujov zastaví (aspoň na čas) len úprimne myslená nadávka či poriadna nakladačka.

Tak sme mu dali slušne do dyne. Krv zmenila sneh na ruskú zástavu, chýbal len kosák a kladivo. Aj Američania prišli na špehy, keď sa obeti mihaťo toľko hviezdčiek pred očami. A prečo násilie? Nemusíte sa sociologicky hrabať v našich detstvách, vysvetlenie je jednoduché. Naše vnútra proste zareagovali primerane svojej výške.

– Koľko je hodín? – spýtal som sa Paťa, keď sme už obaja kráčali s rozsudkom vo vrecku.

– Štyri.

– To je billboard, nie hodiny. Nepoznáš znak mercedesu?

– Aha, – odvetil zarazene Paťo.

Pokrútil som od zábavy i počudovania hlavou. Ako frontový zved bol Paťo jednoducho dlhodobo nepoužiteľný.

– Iba rok na rok. Pohoda, nie? – sumarizoval som, keď som za neho v mysli roztrhal rozkaz nástupu do väzby.

– Škoda, že sme ho viac nedokopali, – povedal Paťo pokojne do krokov, nevšímajúc si moje predošlé slová.

– Tá krv nás odradila. Jedna rozbitá pera a krvi ako z prasaťa.

– Nie z prasaťa, z kokota, – opravil ma Paťo.

– Máš pravdu. Z kokota, – pritakal som.

– Počúvaj ma, ale on ti bol fest mladý... tipoval by som tak do dvadsaťpäť.

– To ho neospravedlňuje, práve naopak, – povedal som. – Už to nerieš. Pozri, tamtá je aká pekná, – hvízdol som a ukázal na druhú stranu ulice.

– Nepozerať po iných, ty máš svoju.

– Myslíš ženu? S Betkou je to naprd... A s Dianou som spal len raz. Ne-rob z jednej jedličky les. Je vydatá, – povedal som. – Muž sa predsa môže pozerať po iných ženách, – dodal som ešte usmiato.

– Žena nie? – spýtal sa ma Paťo.

– Vieš, to je ako s autom. Muž sa vždy otočí za krásnym autom, no ne-ukradne ho.

– Ale povozil by sa... – provokoval neustále Paťo.

– Aj ženy pokukujú. Tiež by chceli vyskúšať iného chlapa.

– Lenže oni skúsia iného a ak neprejde vstupnou kontrolou, vrátia sa k tomu prvému. Žena keď nemá chlapa, chce všetkých. Aj zlého, aj nedobrého bývalého, aj tyrana, aj opilca, aj zhýralca – len nech nejaký je a nie je sama. Nechápe rozdiel medzi samotou a osamelosťou, – povedal múdro Paťo.

– A keď má dvoch, tak to je pre ňu najväčšia galiba, – dodal som. – Tá Diana mi stále vypisuje.

– Celý svet ovláda chťič. Je v jeho područí. Je to motor, čo ženie všetko dopredu, – vyslovil Paťo.

Môj kamarát si po dvoch rokoch nekontrolovateľného párenia povedal, že už nepotrebuje pekné žiačky, ale šikovnú učiteľku. Konečne bol autenticky zalúbený. No do ženy, ktorú nemohol mať. Bola vydatá za vplyvného a bohatého muža. Ako ináč, veď sa bavíme o smoliarovi Paťovi. Napriek tomu spolu spávali. A on stále čakal. Asi na zázrak alebo na to, že ich raz niekto vymákné a ja ho potom nájdem niekde pod mostom s rozporciovanými vnútornosťami na kameňoch. Vybrať si z pamäti, že sme sa ako malí hrali v detstve s púpavovými listami a drievkami na obchod, som si vedel aj príjemnejšou cestou.

– Koľko bolesti a prúserov iba kvôli sexu. Ale tak to je, ľudí ženie pud. Lenže človek s tým stále bojuje cez nejaké hlúpe pravidlá, ktoré nerobia nič iné, len ho opäť spútavajú. Človek je nekonečný masochista, ktorý sa správa ako sadista, no snaží sa tváriť ako budhista, – povedal som.

– Ufff, to bolo zložité. To som nepochopil, – okomentoval Paťo výplod mojej múdrosti.

– Nemusíš rozumieť. Len tým neži.

– Svet je divný. Oddnes som odsúdený a pritom vo vnútri som taký dobrák, – vzdychol poloveselo Paťo.

– Zvykaj si. Svetské mlyny melú iba pre pánov a tie božie pre chudobu. Dokonca vôbec nie pomaly, ale ukrutne rýchlo. A vlastne čo sa tu vyhovárane, tu podmienku sme dostali právom.

– Jakub, niektorí ľudia majú akúsi tajnú schopnosť šíriť pohodu a úsmev. Všade, kde sa zjavia. Ty medzi nich patríš.

Zastavil som sa.

– Paťo, ľudia tejto doby nevedia ďakovať ani prijímať, ale ja ti za tieto slová z celého srdca ďakujem, – povedal som.

3. kapitola

Niet nič horšie ako nefungujúce svedomie

Sex som mal naposledy s Dianou, ale odvtedy ubehli štyri dni. Záver mojej rozmnožovacej štatistiky vyznie asi kruto, ale s mojou ženou Betkou sme sa už dva mesiace nemilovali. Nikdy som nechápal páry, ktoré na seba počas dňa vrešľali a v noci sa do seba zasúvali. Po hádke je vraj sex šťavnatejší, ale ja by som si pripadal ako zviera, ktoré si ide iba vybiť nahromadenú negatívnu energiu a nevie ju zo seba dostať čistejšou cestou.

Vždy, keď prišiel do môjho mozgu vnem, že v najbližšej minúte by pre mňa nebolo nič lepšie ako orgazmus, začal som premýšľať nad ručnou prácou. O chladný telesný bárter s vlastnou manželkou moje vnútro nijako nejavilo záujem. Nakoniec som sa však rozhodol zavolať Diane, pretože spojiť sa so skutočným ženským telom mi bolo sympatickejšie ako prepínať programy a hľadať naysympatickejšiu moderátorku s najerotickejšie pôsobiacou pušapkou vo výstrihu.

- Ahoj. Tu je Jakub. Pamätáš? – telefonoval som Diane.
- Čau. Dával si mi číslo, mám ňa uloženého. Načo sa teda predstavuješ?
- Ja si predstavujem teba... – vyslovil som romanticky.
- Hehe, to môžeš. To jediné máš dovolené, – usmiala sa Diana cez slová.
- Ako ma máš uloženého? Ako Lenku?
- Nie. Ako Mariannu. Si moja spolužiačka z výšky, to nevieš?
- Idem sa ti ospravedlniť. Mama mi nakázala, – prešiel som k novej téme.
- Ahá... Hmm, počúvam, – vyslovila Diana a bolo cítiť, že veselosť ju neopúšťa.
- Nemať som ňa v piatok zneužiť na môj egoistický sexuálny cieľ. Prepáč. Si zadaná žena.
- Už netrep. Stretneme sa? – prekvapila ma jej priamočiarosť.
- Kde je Jozef?
- On nie je Jozef, ale Matúš.
- Jozef má poobednú? – opanovala ma žartovná hluchota. V reprodukcii somarín som bol vždy neskutočne dobrý.
- Matúš má poobednú, – odvetila mi prísny tónom Diana a tvrdosť vyslovenej vety sa skutočne dala porovnať jedine s tvrdosťou záhradného kolíka určeného na sadenie.
- Kde bývaš?

- Vrela som ti to.
- Bol som opitý.
- Áno? – zahrala sa Diana na hlúpu a smiech bol späť.
- Prídem teraz, – povedal som rozhodne nečakajúc na zápor. – Kde to bývaš?
- Pri mestských policajtoch. V tom jedinom výškovom paneláku, čo tam je. Na zvončekoch stlač Šuhajdovci a vo výťahu sedmičku, – prezradilo mi súradnice výskytu telo túžiace sa rozmnožovať.
- Začni piecť prasiatko a naraz sud piva. Do polhodky som u teba, – ukončil som rozhovor.

Vošiel som do bytu svojej čerstvej milenky. Netvrdol mi penis, ale usadený betón na dne duše. V mojom vnútri bolo všetko: kal, chaos, špina, bolesť, prichádzajúce žľzníkové kamene, výčitky, nevnesené smeti z minulých životov, nazhromaždené semeno, bezradnosť, zavreté závory, aj tlak mrakodrapu na svoje základy. Len príjemný pocit tam akosi chýbal. Pripadal som si totiž ako zlodej. Keby som sa s ňou mal vyspať v penzióne alebo v požičanej chate, hrýzla by ma duša o niečo menej. Niet totiž nič horšie ako nefungujúce svedomie. No ešte horšie je, keď vnútorné zrkadlo kričí: „Nerob to! Je mi z teba na vracanie!!!“ Telo však ide aj tak za svojim ako bager krovinou.

Vyzul som sa a prešiel cez kuchyňu do menšej obývačky. Popri kráčaní som si kontroloval ruky, či v nich nestískam hever ako lupič. Pocit zlodeja ma totiž neopúšťal. V dlaniach našťastie nič nebolo, leskol sa na nich iba nepríjemný pot ako znak ukrižovaného svedomia. Utrl som si ruky o nohavice. Cítil som, že o chvíľu sám sebou vytriem riť celému svetu a táto skúsenosť nebola na zozname vecí, s ktorými som sa chcel niekedy chváliť svojim deťom.

Diana si sadla na gauč. Mala na sebe kratučkú červenú sukňu, z ktorej na mňa vykukla jej oholená pipinka. Bola naostro. Pohľad som neodklonil – naopak, prisadol som si k nej bližšie a rukou ju po nej pohladil.

– Máš ju peknú. Vrel som ti to už?

– Piča ako piča, – odvetila chlapsky. Keby ma niekto ovalil metrovicou, nespôsobilo by mi to taký šok ako tento slovný a dobre namierený vulgaremet. Romantika medzi nami nebola ani pri prvom stretnutí a keďže sa nenarodila, nemohla ani odísť. No vďaka slovnému okienku akoby požičaného z hory, kde chlapi rúbu stromy, sa na chvíľku stratila aj chuť na sex či hlad spoznať toto dievča hlbšie ako len sedemnášť centimetrov.

– Nie si ty v znamení Škorpióna?

– Pozrel si si môj dátum narodenia na *facebooku*, však?

– Nič som si nikde nepozrel, iba chodím po svete s otvorenými očami. No nervózna nástoživosť mileneckej túžby a habkanie po životodarných tekutinách ma priviedli až sem, – vyslovil som a sám ani nevedel, odkiaľ som to vyhrabal.

– Odhod' tie lyrické rekvizity a poriadne ma pretiahni, – vyšpecifikovala Diana pravý dôvod mojej návštevy. Vyjasnilo sa mi. Na debaty o politickej situácii v Tanzánii som tam teda nebol.

Nechal som sa strhnúť fascináciou opačným pohlavím. Začali sme sa šialene bozkávať. Aj keď som si slúbil, že dnes predohru znásobím do maxima, nevydržali sme to ani päť minút a už sme chceli byť jedno telo. Pri Diane sa jednoducho jemná hra spustiť nedala. Chcela iba sex. Tak ako ja. V tom sme mali obidvaja jasno. Lenže ona túžila po tvrdom, rýchlom a nenásytnom splynutí, ktoré som ja až do takých sadistických výšok necítil. Bola ako tigrica roky nepripustená k páreniu. Zločinecky nadržaná a pripravená ukázať mi, čo je to peklo v posteli. Hrýzla ma do krku, pier, bradaviek a keby som ju v poslednom okamžiku neschmatol za vlasy, tak mi asi odhryzne necht, prst, nohu, dušu! No i to rýchle škľbnutie za jej krásne dlhé čierne vlasy sa jej páčilo.

Len oceán bol v tom momente vlhší a nás od koitu delili len dva prsty. Vybral som ich, nahradil penisom, ktorý ju otvoril ako vedro studňu. Jej ohanbie sa rozletelo rýchlosťou jesenných kačíc, hrdelné telesné vzdychy zafarbili inak mŕtvu miestnosť. Napriek tomu, že som ju vyplnil, zostala prázdna ako zaváraninový pohár. Pripomenul som si fakt, že na zahriatie jej srdca som prikrátky. Tak som to pustil z hlavy, pretože skutočnú lásku zastavili okolnosti príťažlivosti telesného stretnutia.

Prášil som to do nej a pretvaroval sa, že to plútie, škriabanie, bitie a ťahanie vlasov sa mi páči. Preniesol som si ju napichnutú na skamenenom úde do spálne. Do ich obrovskej spálne, v ktorej bola jedna stena pokrytá zrkadlami. V odraze som zbadal celé to naše sexuálne monštrum. Moja duša z toho záberu preľaknuto zavrešťala, no penis sa len ďalej diabolsky smial. Diana sa prehýbala ako antilopa v papuli nenažratého leva, kým moje telo do nej čoraz rýchlejšie a nenásytne prirážalo. Neviem, kto ho ovládal. Kňaz, ktorý ma birmoval, by povedal, že ma navštívil sám satan. No Osho sa len ticho usmieval, podával mi pravicu a jedným dychom dodal, že konečne pijem život prirodzenými dúškami. Len nech ten okamih prežívam každou bunkou, oslavujem a pretavím do môjho duševného rastu.

Nemal som na nich náladu. Ani na jedného. Čoraz viac ľudí okolo mňa táralo ezoterické pičoviny a mne sa z toho menila hlava na kotol lokomotívy. Túžil som sa prestrieľať k svetlu brokovnicou a keď som sa lepšie prizrel, práve sa to dialo. Na drísty šamanov nezostával čas ani priestor. Šmaril som teda ovládač do výkladu mudrlantov, obrazovka potemnela a ja som bol znova späť. V celom tom mojom zadrbanom a pokazenom živote, ktorý som vnímal vlhkým žaludom trčiacim z lona bežne nevernej ženy.

Začal som utekať lúkou. Bezhlavo ako dieťa, ktoré sa vrátilo z chytania rýb a našlo svoj rodičovský dom v plameňoch, z ktorých akurát vynášali ohorené zvyšky otecka a mamičky. Diana bežala za mnou. Z plných pľúc som na ňu kričal otázky v snahe vyslobodiť sa: „Bili ťa v detstve? Diana,

znásilnil ťa vlastný otec či brat? Mne to môžeš povedať. Do riti, krič! Pusti to ústami, nielen telom! Nestretli sme sa len tak, ver mi. Pritiahli sme sa, náhody neexistujú. Možno ti mám pomôcť práve ja. Vrav, duša stratená. Vyrozpáraj sa. Nedali ti ako dieťaťu lásku a nehu, však je to tak? Nevšímali si ťa? Žiadna pozornosť, tak je? Áno? Rev!!! Diana! Koľko duší v tebe žije a cudzopasí?! Tu ide o tvoj život!! Nedostaneš sa z toho zubami-nechtami, ale slovami-myšlienkami!! Rozprávaj, lebo ťa udusím!!!“

– Chyť ma za krk a dus ma! Prosím, – vyslovila Diana, kým počas vzdychania úspešne zalapala po dychu.

Nakoniec ma na tej lúke dobehla. Podkopla mi nohy a ja som hodil klobásu hlavou do pňa. Vytiahla z nohavičiek sekeru a rozbila ma na márne kúsky. Potom moje črepiny nahádzala do igelitky s logom Kauflandu, zanesla si ma domov, zlepila sekundovým lepidlom a položila na poličku vedľa zaprášenej bábiky, fotky rodičov a prázdnej pokladničky. Snažil som sa vymaniť z jej vplyvu, ale nedalo sa. Satan fajčil Oshovi a ja som nevedel, koho mám poprosiť o pomoc. Zjavil sa mi môj mŕtvy braček Tiborko a ja som si okamžite slúbil, že za ním vybehnem na spoveď. Odmietal som sa žalovať čiernym múmiami, pokým na svete ešte existovala láska.

Keď som sa živý a zdravý vrátil k autu, zistil som, že som ho nezamkol. Kľúče viseli v zapalovaní. Otočil som sa k obloku, na sklo ktorého ešte pred pár okamihmi narážalo v sexuálnom ošiali čelo mojej milenky. Diana stála za záclonou a nenápadne mi kývala. Susedka od vedľa vešala na balkóne bielizeň. Zbadala ma, stuhla a civela na mňa. Nechápala, kam sa pozerám. Asi si myslela, že na ňu. „Pojebané sídliskové mravenisko,“ preletel mnou myšlienkový blesk.

– Mladý muž, koho hľadáte? – prehovorila nečakane, no milo tetuša. Dianina hlava vo vedľajšom obloku zmizla. „Hlúpa, mohla si pokojne zostať. Aj tak ťa nemohla vidieť,“ napadlo mi.

– Koho hľadáte?! – násobila drámu už menej milým hlasom suseda.

– Seba, – šepol som, otočil sa a strčil si prsty do hrdla.

Snažil som sa z toho celého bizarného sveta vyvracať, no nič zo mňa nešlo. Iba divné zvuky pripomínajúce nárek. Tipoval som to na dušu.

4. kapitola

Mačiatko a Kleopatra

Bola nizučká, ale čistá dobrota. Hlavu jej zdobili jemne vlnité blond vlasy a všetky vtipy o blondínkach na ňu platili. Do jedného. Dokonca som veril, že keby niekto prestrihol špagát v jej mozgovni, ktorý jej držal uši, odpadli by. Aj notebook vypínala vytiahnutím kábla zo zásuvky. Úsmev mala omamný i sladký a nebolo to tým, že by jej rána začínali BeBe keksami. S Paťom sme ju začali volať Mačiatko, nebolo totiž prítulnejšej tváričky, ako bola tá jej. Mrzelo ma, že keď začali padať fóriky o blončkách, všetci si hneď predstavovali sexi tupelá. Nejaké fyzicky prekrásne „mňam“, ale napriek tomu určené na konečný výsmech. Čosi nedobré. Akúsi bytosť stvorenú na urýchlenie orgazmu, ale po oklepaní bez šance upútať pozornosť na dlhší čas. Mačiatko malo síce trojky kozy, ktoré boli jej prirodzenou vstupenkou na jazdu na hociktorom penise, ktorý by z roztopaše označila nakrémovanou a voňavou rúčkou, ale hlavne to bola super baba. Ak by prišla vojna, prvá by z ruín ťahala umierajúcich. To som vedel naisto. A nebolo by to preto, že by sa chcela uistiť, či človek bez hlavy dokáže žiť.

Kleopatra bola staršia, vyššia, tmavá a chladná. Bol to proste fyziologický rub Mačiatka. Čierne rovné vlasy jej stekali na vystretú dlhú šiju a zároveň štekli maličkú špicatú prsia kónického tvaru. V prekrásnej podlhovastej tvári mala namiesto očí vsadené dva zelenomodré diamanty, ktoré z nej v súhre s čiernou riavou vlasov robili modernú Kleopatru. Ešte aj šticu mala odstrihnutú zarovno obočia, prezývka ju teda nemohla minúť. Milovala minisukne (vraj šetrili čas), zelenú farbu a topánky na vysokom podpätku, vďaka ktorým jej dlhočizné a zvodné nohy dostali ďalší kozmický rozmer. Dobré o tom vedela. Vedela totiž o všetkom, čo ju robilo ženskejšou a dokonale to využívala. S touto výzbrojou, ktorá rušila okolité mužské magnetické polia, mysle a zákony, nemala v pláne nikdy šetriť. Áááá, na jedno som zabudol. Milovala sex. Chlapci, ktorí by na ňu šli cez kino, tanec či Dostojevského, strácali body. Jej vaginálna netrpezlivosť túžila po slinách, trení a semene.

Klea mala za sebou jedno veľké fiasko mestského rozmeru. Miestny poslanec jej rok krmil uši, že sa rozvedie, a ona dostane výsostné právo utierať jeho zaprášené matriošky. Kleopatra to s ním myslela celkom „úprimne“, teda hlavne s jeho bankovým kontom. Lenže škrobený, obsta-

rožný, v našom meste dosť známy muž sa k činu nemal. Keď Kleopatre vyvrela posledná kvapka trpezlivosti, odistila nábojnice a pozvala si na sedenie poslancovu ženušku. Touto kávičkou mu nahádzala životné hodnoty a jeho výroky do obrovskej škatule a poriadne s ňou zatrepala. Bolo len na ňom, ako to pexeso spáruje, aby za svojím chrbtom nemusel počúvať vety začínajúce slovami *falošný pokrytecký zbabelec*. A to nielen od nej, ale aj od okolia, do ktorého to všetko presiaklo. Prosto mu zavarila. Takisto ako on jej. Kleopatra mala totiž po strete s ním v duši poriadny zmätok a ja som vedel, že musí prísť ozajstný citový zbrojnoš, aby tento ženský briliant opäť oživil.

Momentálne nechcela lásku. Ak si vybrala vhodného samčeka, ktorý sa jej zapáčil, chcela od neho iba kvalitne povymetať šušku, anál a naplniť ústa bičkami. Hocijaká panna by mala z tejto kompletky psychické liečenie na celý život, ale Klea tieto dve hodinky brala ako gymnastiku smerujúcu k ukojeniu tela a vlastne aj mysle. A Mačiatko? Tá sa chcela tulkať, bozkávať, mojkať a milovať. S chalanom začala chodiť, iba ak ho skutočne ľúbila. Bez toho by mu neopätovala dlaň. Partner pod jej krídlami mal o nehu postarané. Vďaka tejto láske bola schopná v posteli pritakať na všetko, aj na to, čo jej osobne nebolo po chuti, len aby mu spravila dobre. Aj na fajku, papanie, ritku, proste na všetko to, čo Kleopatra robila automaticky a s bezbrehou nespútanosťou.

Keď sa tieto dve devy prešli po bare, prefali sa všetky mužské rozhovory. Vety stratili význam a semenníky si začali šúchať od radosti dlane. Boli také krásne, že keby umreli, niekto by ich určite zneuctil aj v chladiacom boxe. Ak by sa dotýčného penis nezlomil pri prvom pokuse, tak by ich dal minimálne dvakrát. Nie, my s Paťom sme s nimi nespali. Teda ak nerátam, že Paťo raz opitý dosť biedne naložil Mačiatko. Našťastie si tú noc ani jeden z aktérov veľmi nepamätal, takže vo vzduchu visela nezodpovedaná otázka, či bolo zasunuté alebo nebolo.

Ešte predtým, ako som začal randiť s Betkou, skúšal som to na Kleu, ale ona mala jasne určený prototyp svojho budúceho milenca, ktorý sa po vyliahnutí zmení rovno na jej celoživotného manžela. Teda charizmatického muža s veľkým M, ktorého bez šance vycúvať a bez varechy v ušiach celého zatlačí do svojho vyvoňaného lona. Mal to byť bohatý, vplyvný a sexuchtivý človek. Na krásu a postavu jej až tak nezáležalo. Naopak Mačiatko chcela vyšportovaného „chlapčeka“ s obvodom hrude ako zbojnícke ohnisko a najlepšie keby to bol mafiánsky typ, teda bez vlasov. Nemusel smrdieť grošom, chcela len, aby sa smial, vedel ľubiť a bol chodiaca kopa svalov. Teda toto aspoň vravievala po druhom víne.

S týmito dvomi čarovnými devami sme sa s Paťom kamarátili od kurzu vodičáka, odkiaľ sme ich poznali. Kde-tu sme s nimi potom chodili do baru alebo tancovať. S mojím upadajúcim manželstvom som ich spoločnosť vyhľadával čoraz častejšie. Napriek tomu, že mali o štyri-päť rokov menej ako

my, boli to veľké učiteľky. Keď sa medzi sebou začali rozprávať, človek by povedal, že siedmačkám zo základky odpadla posledná hodka a mlad' vybehla na horúcu čokoládu. Lenže ako som povedal, ony boli veľké učiteľky. Celému svetu praskali závitý zo vzťahov, z ohováračiek, chorôb, úmrtí, len im nie. Ony mali v sebe všetko vyriešené. Netrápili sa pre nič. Teda ak nerátam starosti týkajúce sa umelých nechťov, oblečenia, make-upu či nového tovaru v obľúbenom sekáci. Stačila jediná ich náhodne utrúsená veta do nášho meganašpanovaného rozhovoru s Paťom, v ktorom sme minimálne riešili spojenie makro a mikrokozmu, a nestíhali sme si pretierať zrak. Od údivu, ako zasa skórovali. Narodili sa s tým. Svet by ich nazval hlúpyimi kráavicami, my sme sa pred nimi skláňali.

– Čo si taký smutný. Nedala ti? – otočila na mňa pohľad Klea a ani netušila, ako tým žartom tračila.

– Práveže dala... no Betka to nebola, – spustil som slovné kamikadze.

– Fííí, Jakub má novú šukačku, – hvízdla Mačiatko. – Si ty ešte vlastne ženatý? Prečo si nás nepozval na rozvod? – posmutnela jej tvár.

– Na rozvod sa nepozýva, to nie je svadba, – upovedomila Klea Mačiatko o jednom z pravidiel spoločnosti ľudí.

– Asi mám milenku, – vzdychol som a podčiarkol tú vetu pokývnutím pliec.

– Asi?! – nechápala Mačiatko.

Bol som na ľahu, ale mlčal som. Chýbala mi inšpirácia srdca a ja som pred nadmernou úzkosťou nevedel nájsť únikový východ. Sex je super vec, ale je to iba rozkoš, ktorá pomíne po niekoľkých svalových záškľboch. Nejaká chemická látka zaplaví príslušnú komoru v mozgu a človek je po narodení zrazu znova v sračkách. Snažil som si s tou situáciou aspoň priateľsky štrngnúť, ale nevydalo mi na nič iné ako na duševný ston obeť vlastného žartu. Či slabosti?

– Fest máš dobré topky, – povedala Kleopatra pozerajúc na Mačiatkine nohy.

– Jééj, dák, – odvetila veselo Mačiatko. – Včera som bola s Diablom nakupovať. Chytila som ich do rúk a on mi ich zaplatil.

– Spala si s ním? – nedalo Kleopatre.

– Čo si? Je príliš chudý...

– Ďalší dobrovoľník, ktorý ti postaví mólo na potvrdenie tvojej krásy. Daj mu aspoň vylízať miskú, – zhodnotila Klea.

– Sprostá, – mala Mačiatko znenazdajky z hanby kabát.

– Mňau, – dokončil som celý ten výjav jednoduchosti.

Absurdita situácie vo mne spustila máimivý cirkus. Jednoducho povedané: skoro ma drblo. Život do mňa bez zaklopania vošiel vývrtkou, disonancia v akordoch môjho bytia hrala nonstop osobnú tyranskú hymnu a moje dve najlepšie kamarátky namiesto toho, aby ma oklamali, že je to len náhodná frčka od osudu, sa začali s úplnou zanietenosťou baviť

o akýchsi bezvýznamných topánkach. Potom dokonca aj o potenciálnej súloží s kupcom daru. Pred stretnutím s nimi som si želal slová hojivé ako jelšový lístoček, no dostal som voľný vstup do suda s vriacou smolou. Začal som sa obzerať, či v tej kaviarni nedávajú na stoly k cukorníčkám aj povrazy na obesenie. Lenže namiesto toho sa pri našom stole zjavil nejaký opitý štyridsiatnik, ktorého upútal vonkajší zjav mojich kamarátok.

– Pekný deň želám, slečny... – vykoktal sa. Určite si myslel, že s úsmevom, ktorý vyprovokoval skonsumovaný alkohol, si získal nielen Mačiatko s Kleopatrou, ale aj celú republiku. Zostávalo mu už len kandidovať v prezidentských voľbách.

– Ako si niekto môže dať na seba takúto módnú nehoráznosť, – šepľala Klea tak, aby to návštevník z planéty páleníč nezačul.

Premeral som si ho. Vyzeral skutočne pitoreskne. Farebnú flanelku som od čias Nirvany na živom človeku už roky nevidel. Na dôvažok ju mal ešte zakasanú niekde v oblasti pupka ako úspešne zmaturovaný dedinčan.

– Ujo, my tu máme vážnu debatu, – snažila sa ho Mačiatko naviesť k odchodu.

– Dáme si vínečko? Červené, dámy? Hehe, dá-mi, ne-dá-mi... – rozosmial sa ujo na svojich posledných, pomaličky vyslovených slabikách.

– Naozaj vážnu debatu, – povedala tvrdo Kleopatra a pozrela sa na uja pohľadom, ktorý by pohlol aj tankom.

Krach zemskej príťažlivosti klopal na vráta. Chcel som ujovi poradiť, nech si chystá padák, ale záverečné vety padli rýchlejšie, ako si moja guráž olizila pery.

– Ja som inžinier, – blekotal ujo a nahýbal sa so šarmom začínajúcej letušky Mačiatku do výstrihu. – Ale aké pekné prsíčka, chichi, – smial sa neuvedomujúc si približujúce sa inferno.

– Povedz mu to ty, lebo keď mu to poviem ja, bude to mať pre neho silne traumatizujúce následky aj do jeho budúcich životov, – otočila sa Klea na mňa.

– Mne nevadí, – povedal som pravdu, aj keď som tušil, že jej ponúkam právo bezhlavo toho pána zakilovať.

– Človek môže byť buď človekom alebo kokotom. A ty si kokot! – ukončila bilanciu jeho osobnosti s chladnou logikou Kleopatra.

– Fakt ste nejaký zvláštny, – zneistela aj Mačiatko, pričom si ho udivene prezerala.

Musel som priznať, že v jeho stave mohol prebudiť erotickú fantáziu snád len u muchy mäsiarky a nieto ešte u prvej ženskej ligy, ktorá mi robila spoločnosť. Vedel som, že ujo je teraz schopný zamilovať sa aj do hovna v kúte, lenže okrem tejto úvahy som viac pre neho urobiť nemohol.

Ujo-najebčo-inžinier nevedel, čo odvetiť. Boli sme teda aspoň dvaja, komu v ten večer nespádli rady vesmíru do válova.

Smutne odišiel.

5. kapitola

K slnku a oblakom sa chleba neje

Kúpil som sviečku a zamieril na cintorín za mojím mŕtvym bračekom. Zomrel, keď mal sedem a pol roka. Narodil sa s chybným srdiečkom a kým skonal, prešiel množstvom operácií. Imunitu mal skoro na nule. Nemohol chodiť ani von, aby neochorel. Keď rodičia utopili strach v jazere odvahy s afirmáciou „teraz sa nám nenarodí poškodené dieťaťko“, dva roky po jeho narodení som prišiel na svet ja.

Podišiel som k hrobu, zapálil sviecu a sadol si na murovaný pomník. Jeseň vytlačala leto ako dozretý jebák, no príjemný chlad pod zadkom ma v to teplé babie leto tešil.

– Ahoj, bracho. Ako sa máš? – povedal som a na chvíľku sa odmičal.
– Už dávno si tam, kam si vždy patril. Bol si duša neba, nemal si sa sem narodiť. Vždy si cítil Boha. Pamätám si, ako som ťa našiel schovaného v tých kríkoch. Hľadal som ťa v dome, ale neúspešne. Mama a otec mi nakázali, aby som na teba dával pozor a nedovolil ti odísť von. Okabátil si ma, veď si bol starší. Nakukol som do diery medzi vetvami a zbadal tvoju pokojnú tvár. Kývol si na mňa prstom, nech vojdem za tebou. Čupeli sme tam ako sliepky v kuríne. Dodnes si pamätám, čo si mi povedal: „Jakubko, cítiš? Tu je Boh. Tu býva.“ Pozrel si sa mi do očí a videl tam moju odpoveď. Hanbil som sa pred tebou, že som tam toho Boha nevnímal. Nepovedal som nič. No ty si sa iba usmial a chytil ma okolo pliec. Za tri týždne ťa poslednýkrát operovali a odišiel si. Chodil som potom do tej diery v kríkoch veľakrát, ale Boha som tam aj tak ani raz neucítil. No vždy som tam našiel teba. Neskôr som vyrástol a už som sa tam nezmestil. Kriaky nakoniec otec vypíli, ale z môjho srdca ťa nikto nikdy nevypíli. Veríš mi? Doteraz neviem vysvetliť, ako si vo mne mohol zanechať taký odkaz. Som už starý cap, ťahá mi na tridsať. Vieš, ako chutí skoro dvadsaťdeväť rokov staré ľudské mäso? Ja by som ho nežral ani za toho...

Stíchol som. Pri spovedi sa človek nemá ponáhľať. Hlavne, keď ju myslíš úprimne. Napravil som prevrhnutý kahanček a pohliadil bratovu fotku zvečnenú na pomníku.

– Včera som bol pozrieť rodičov. Zobral som si z chladničky ementál a jedol ho na balkóne. Slnko kúzelné hrialo, milovalo mi tvár. Šepkalo mi nád-